

Ալեքսանդր Ծատուրյան

Դարուս գավակը

Ծովեց նա ի գուր, ապրեց անօգուտ,
Թշնամի դարձավ սուրբ ճշմարտության,
Պաշտեց նա խավար, խոսեցավ միշտ սուտ,
Խեղդելով յուր մեջ խղճի արդար ձայն:

Ի՛նչ է բարություն, խընամք, գութ, փրկանք,
Մեր դեպի աղքատն այդ նա չըգիտեր.
Նորա չար սիրտը զգում էր հրճվանք,
Տեսնելիս տանջվող բյուր անմեղ գոհեր...

Եվ կնքեց նա յուր կյանքը երկրավոր,
Ամբարշտության դրոշմը ճակատին.
Նա մեռավ որպես խարդախ, նենգավոր.
Որպես հալածիչ ազնիվն ու բարին...

Բայց մի ամբողջ ազգ հոգով ստրկացած
Խորին կըսկիծով սգաց այդ վախճան.
Եվ դարուս ոգով իսպառ կուրացած,
Նվիրեց նորան փառաշուք արձան...

1889, 18 փետրվարի